

COM FAGOCITAR UNA GRAN EMPRESA

Fundació Anthropos: tapadora d'un frau milionari

Aquest mes de febrer, Danloph, SA, empresa formada per ramaders, ha comprat la central lletera

Rania, amb uns deutes adquirits de 2.000 milions.

Rania havia arribat a controlar el 30 per cent del mercat. El 1980 entrà en crisi. Una crisi provocada pels membres d'una secta que avui dia encara operen en total llibertat.

Pepe Rodríguez

Per la seua taula de conferències passen intel·lectuals, científics i polítics de la importància de José Luis Aranguren, José Maria Valverde, Rubert de Ventós, Heribert Barrera, Bernat Muniesa, Antonio Jutglar, García Bacca, Faustino Cordon, Rodríguez Delgado, Edgar Morin, Amando de Miguel i una llarga llista de professors universitaris de tot el país. En la seua editorial publiquen manuscrits cent cinquanta pensadors de prestigi. Fins i tot l'ex-magistrat

del Consell Superior del Poder Judicial i actual senador del PSOE, Cesáreo Rodríguez Aguilera, hi va publicar un llibre de poesia que, per cert, es ven a 3.000 pessetes, mentre que la mitjana dels seus companys de col·lecció és de 400 pessetes.

Els no amollen la corbata, cultiven el vestit sastre. Tots tenen molta cultura i, la majoria, títols universitaris. Molts, també, són fills de la burgesia catalana. Són els membres de la Fundació Anthropos, una institució cul-

Protestes dels treballadors de Rania. Baix, persegueixen un dels membres de la secta, Guasch.

piet secta i, des del 17 de desembre del 79, per aportació, a la Fundació Anthropos.

El cel —del qual molts havien estat a prop gràcies al seu passat religiós— els va obrir els seus braços en la tardor de 1974 quan van conèixer **Juan Freixas** —patró de Productos Làcteos Freixas, S.A. (Rania)—, i, progressivament, van captar-lo.

Pel juny de 1975 Agora va entrar en Rania com a «assessors» i a poc a poc, a través de curssets ideològics, van començar a seleccionar el personal. Els que es negaven a fer aquests curssets «voluntaris» o a acceptar-ne

els extravagants postulats eren degradats, humiliats o acomiadats. El 1978, els «agoreros» ja controlaven els quadres de l'empresa i iniciaven seriosament la sagnia econòmica de Rania.

Gener de 1979 és el punt de partida per a la creació d'una sèrie d'entitats instrumentals destinades a «justificar» la riuada de diners que traurien de Rania. Es constitueix Logópolis (assessoria d'obres i compres d'equip i maquinària) i comencen a cobrar regularment les Comunitats Autónomas Federades i la Fundació Anthropos (que no es constituirà legalment fins un any després).

Al març es disparen els cobraments d'Agora i els milions que el ja sectari **Juan Freixas** trau de Rania sense justificants. Pel juliol, Agapania, un altre tentacle «agorero», fica les seues ventoses en el compte corrent de Rania.

«És impossible —afirma un testimoni directe dels fets— saber la quantitat real de la sagnia, ja que **Juan Freixas**, poc abans de declarar-se la fallida de la seua empresa (10 de desembre del 80), féu desaparèixer gran part de la documentació comptable.

Probablement, la xifra rondaria els tres-cents milions de pessetes anuals».

De fet, disposem dels comprovants per a afirmar que, en vint-i-dos mesos, es desviaren 224,4 milions de pessetes des de Rania fins a les diverses arques de la secta.

tural i científica que, des dels seus centres de Madrid i Barcelona, ha aconseguit revestir-se de prestigi en bona part dels estaments més seriosos d'aquest país.

Però no és sols el que sembla. En algun altre mitjà, com ara Interviu, ja es va denunciar l'activitat de la secta «Agora», la seua ideologia, les seues tècniques coercitives per despersonalitzar els seus membres i convertir-los en robots submisos i els seus pocs prejudicis a l'hora d'apoderar-se dels diners d'altri mitjançant projectes grandiloqüents que, això sí, «estaven destinats a salvar la humanitat» o quasi.

Ara, després de tres mesos d'exhaustiva investigació, EL TEMPS disposa de vora cinc-cents nous documents que, una vegada analitzats, no sols mostren la indiscutible activitat d'una secta sinó també els tentacles i mètodes de «capitalització» d'un

grup d'il·luminats que, fent servir la tapadora de la Fundació Anthropos, pretenen arribar a dirigir la societat a base de controlar —o, si més no, influir— aquells que tinguen responsabilitats directives.

Rania: el manà en forma de xecs

El camí de tots els màxims dirigents de la Fundació Anthropos s'inicià allà pel 1974, quan, seguint el liderat d'**Angel Nogueira**, van formar la cooperativa Agora S.C.I., inscrita en la Direcció General de Cooperatives amb el número 20.657. Agora va ser el primer instrument jurídic que van crear per poder fer les coses «en comú», tal com molts d'ells ja feien en la seua vida privada, habitant comunitàriament els xalets del camí de la Bulladera, 6 de Vallvidrera, pertanyents aleshores a membres de la inci-

Dades econòmiques d'un frau

Fundació Anthropos

L profec econòmic de la secta sobre Rania anà creixent al llarg de 1978 i va arribar al punt «òptim» el 1979. El pressupost anual de l'empresa per a aquell any ja havia estat redactat de la mà d'Agora i s'hi detectava un mínim de 174 milions de pessetes directament vinculats a projectes de la secta.

Una única data sobre la tasca de la secta pot servir d'indici: en el balanç de 1978 Rania declara vendes per valor de 4.259,8 milions de pessetes i un benefici net de 77,6 milions (després d'haver amortitzat 137,9 milions); l'any següent, 1979, les vendes són de 5.038,1 milions de pessetes i el benefici net es redueix a 2,7 milions de pessetes (havent amortitzat només 3,6 milions). Pel desembre de 1980, Rania era declarada en fallida necessària amb un passiu de 2.400 milions. Poc temps abans, per l'abril de 1979, una auditoria realitzada per la prestigiosa Galtier Hispania estimava en 277,6 milions de pessetes el benefici mitjà anual (descomptats ja 152,7 milions anuals d'amortització) per als següents cinc anys. Sens dubte, Galtier no va saber valorar el risc que suposava la gestió «agorera».

Des dels comptes corrents de l'empresa lletera (Banc de Santander, compte número 4018; Banc Central, compte número 569/01; Banc de Vizcaya, compte número 01/690580— i d'altres) valoraren els milions fins els distints comptes «agoreros», fins el compte personal de Faustino Cordon (Banc de Santander compte número 2.629), al de Juan Freixas (Banc Central, compte número 15.026) o a la mateixa Fundació Anthropos (Banc Central compte número 1028-40).

Segons els rebuts que han arribat a les nostres mans, i que no són més que part dels diners fraudats a Rania, entre el 28 de febrer del 79 i el 29 de febrer del 80, Agora va cobrar com a mínim 17.933.125 pessetes. Logópolis, entre el gener de 1979 i el 3 de setembre del 80, com a mínim, 52.669.425 pessetes. Agapania, entre el 12 de juliol del 79 i el 9 d'octubre del 80, 26.546.305 pessetes. La Fundació Anthropos, entre el 24 de gener del 79 i el 9 de setembre del 80, com a mínim 63.344.078 pessetes. Les Comunitades Autònomes Federadas (entitat fantasma, que cobrava una espècie d'impost revolucionari per assessorament), entre el 31 de gener del 79 i el 30 d'octubre del 80, com a mínim 24.200.000 pessetes. I Juan Freixas, al marge del seu sou mensual de 236.000 pessetes, entre el 16 de març del 79 i el 23 d'octubre del 80 en va desviar probablement cap a la secta pel cap baix 34.711.696. Un total de 224.404.000 pessetes, es desviaren, en vint-i-dos mesos, a les diverses arques de la secta.

D'altra banda, un detingut estudi de la colossal gestió «agorera» permet albirar importants fraus fiscals comesos presumptament en inflar en gran manera despeses i costos en detriment dels beneficis reals. I tot per afavorir els interessos privats dels administradors de Rania.

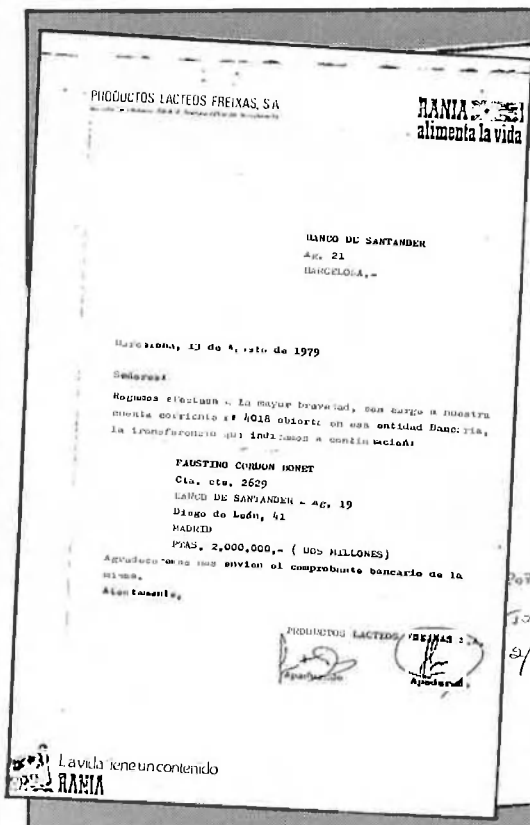
Un petit exemple dels molts casos de descapitalització de Rania el suposa el pagament de les accions que Juan Freixas comprà a la seua germana Emília: l'efectuava directament l'empresa, no Juan, i els registrava en el compte d'immobilitzat com a «finançació d'equips autònoms de treball».

Destacarem, per no perjudicar tercers, que l'actual marca Rania és gestionada per la societat anònima laboral que, a pesar de tot, va aconseguir sobreviure després d'anys d'angoixa. Aquesta societat no té res a veure amb el frau denunciat en aquest article. Ara ha estat adquirida per una empresa formada per 40 ramaders catalans, que l'han definida com l'«única elna útil perquè els ramaders aguanten el preu de la llet». La nova Rania prepara una reestructuració que li ha de permetre, finalment, superar la llarga crisi. □

Del daltabaix empresarial al saqueig final

«Pel febrer del vuitanta —conta un altre dels testimonis— l'empresa comença a ajornar pagaments siste-

màticament i els «agoreros», molt nerviosos, van aturar a última hora el conflicte laboral. Hi hagué tensions i amenaces per tota l'empresa, inclosos els accionistes. Finalment, **Juan Freixas** va acabar apoderant-se del noran-

te per cent de les accions de l'empresa familiar i va quedar com a únic administrador. En aquell moment, en una junta d'accionistes celebrada el 26 de juny, Juan Freixas s'autonomena administrador junt amb els «agoreros» **Ramon Farré-Escofet, Maria Cinta Martorell i Jordi Coll Molins**. En aquell temps ja tots els quadres alts i mitjans de Rania pertanyen a homes de la secta».

I si és lúcid l'assessorament dels cervells d'Anthropos des de l'ombra, el seu curt regnat de sis mesos acaba per ser enlluernador. Entre juny i agost obtenen crèdits bancaris per valor de 430 milions. Pel juliol, el personal no cobra la nòmina i, a pesar d'això, els flamants gerents firmen una nota interna en la qual demanen als treballadors de finançar l'empresa. Incomprendiblement —tot i que l'ambient de coacció que regnava en Rania podria explicar-ho— els treballadors varen entregar vora 40 milions de pessetes. Pocs en reberen un comprovant a canvi. Per a molts, eren els estalvis de la seua vida. Els diners s'esfumaren ràpidament.

El crèdit de 200 milions, concedit d'una manera més que irregular per la Caixa d'Estalvis de Barcelona, és particularment il·lustratiu dels mètodes de la secta. Aquest crèdit fou tramitat directament per l'«agorera» **Mercedes Alegre** davant **Andrés Buades**, ales-

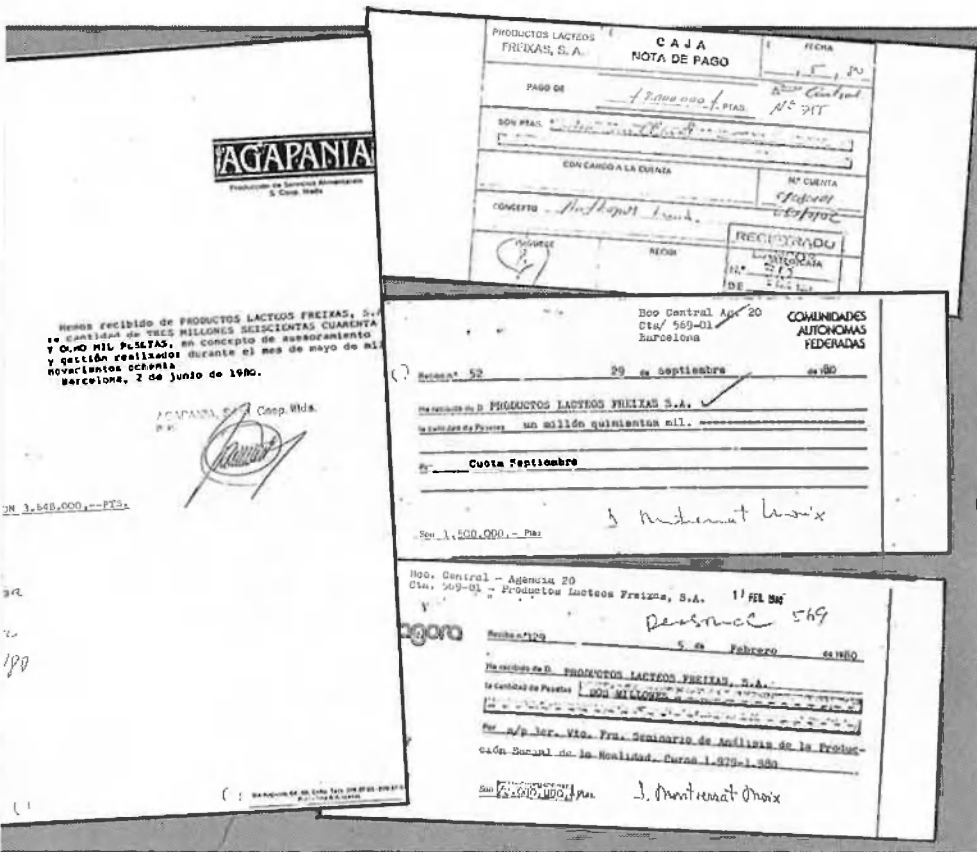
Al 1980, els «agoreros» s'havien pagat a ells mateixos un mínim de 224 milions en concepte d'assessorament.

festacions número 3967 entre **Torrentó** i **Juan Freixas**. Entre les condicions que **Torrentó** acceptava perquè **Juan Freixas** li passàs les accions de la seua fallida empresa hi havia les d'obligar-se perquè «totes les accions judicials, civils o penals, que estiguessen actualment iniciades, pendents o proposades, contra **D. Juan Freixas Padró**, o contra els qui actuassen sota la seua responsabilitat en Productos Lácteos Freixas, S.A., siguen desistides i retirades de les seues respectives instàncies i Tribunals...», compromentent-se també a no iniciar i tractar d'evitar que terceres persones amb ella relacionades, iniciassen en endavant cap acció de la qual puga derivar-se responsabilitat, civil o penal, per qualsevol de les parts més amunt indicades...» L'expressa menció de desistiment es referia a les diligències número 40/81.

D'aquesta manera, amb el cercle tancat una altra vegada sobre si mateix, **Torrentó** es convertia en transmissor de l'enèssima coacció dels «agoreros» sobre els treballadors de Rania. Aquesta volta per impedir-los tota possibilitat de rescabalar-se per l'expoliació patida.

La querella 40/81 fou, naturalment, desistida. Però resta en l'aire un comportament judicial que hauria de ser investigat: donada la importància i el volum dels presumptes delictes denunciats i la gran aportació documental de proves, ¿per què va arxivar el jutjat número 11 el tema en comptes de seguir la instrucció d'ofici, tal com ho estableix la Llei?

Però la intervenció —fallida— de la Generalitat va anar més enllà. Per intentar taponar el forat econòmic deixat per la secta, va injectar diners a la UGPL, SA, a través de la CARIC (Comissió Interdepartamental d'Ajuda per a la Reconversió Industrial de Catalunya), mitjançant la concessió d'aval a set societats ramaderes per un import de 350 milions. Sis de les associacions no existien jurídicament en el moment de ser-los concedit l'aval pel decret 512/1981 de la Generalitat, el mateix decret que, casualment, també concedia un aval a Agora S.C.I. Finalment, els diners públics van haver de pagar els avals quan tot el muntatge se n'anà en orris. I foren també diners públics els quasi cent milions de pessetes que la gestió «agorera» costà al Fons de Garantia Salarial. Això no obstant, tot i

hores director general de la Caixa de Barcelona. **Buades**, nou en l'ofici de banquer i tot just aterrat des de la direcció de Fecsa, es va deixar sorprendre per la filla del seu patró, **Juan Alegre Marcet** i, acostumat com estava a ser obedient dins d'un clan financer paternalista, va voler servir Alegre a través de la seua filla. **Buades** «va aconsellar» la concessió del crèdit i la tramitació urgent. Per això, les distintes assessories de la Caixa foren enganayades amb dades i balanços absolutament irreal.

Als quinze dies, ja no quedava un duro dels 200 milions concedits «per a invertir a llarg termini». Al mes següent Rania esclatava. A les acaballes d'octubre, **Buades** féu un sospir d'alleujament: havia aconseguit transformar el crèdit personal número 93.392, amb avals irrisoris, en un d'hipotecari sobre els béns de Rania. Però el seu successor en el càrrec encara avui no ha aconseguit la devolució del crèdit concedit.

I mentre s'espremia els bancs, els brillants cervells d'Anthropos no perdien el temps; sabien que els en quedava poc i forçaren la màquina de l'espòli. En els darrers sis mesos, mentre tots la ballaven magra, els sectaris es van pagar a si mateixos com a mínim 94.271.729 pessetes (un 42 per cent del total que tenim documentat en 22 mesos). A l'octubre, els «agore-

ros» van haver d'abandonar la vaca que tan bé havien munit i que els havia finançat el futur.

La Generalitat va acabar protegint la secta

El 22 d'abril de 1981 els treballadors de Rania presentaven una querella criminal contra **Juan Freixas**, **Angel Nogueira**, **Maria Cinta Martorell**, **Ramon Farré-Escofet** i **Jordi Coll**, pels presumptes delictes d'apropiació indeguda i contra la seguretat en el treball. L'extensa i documentada querella fou tramitada pel Jutjat d'Instrucció número 11 de Barcelona amb el número de diligències 40/81.

Aquesta querella i el carnatge econòmic realitzat pels personatges de la Fundació Anthropos quedaren eclipsats quan la Generalitat va prendre la decisió política de salvar Rania.

Al front del projecte es va posar **Narcís Torrentó**, cap del Servei de Relacions Agràries de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i home de confiança del conseller **Agustí Carol**. L'instrument de «salvació» fou la Unió de Ramaders Productors de Llet S.A. (UGPL, S.A.), fundada a tal fi sota la presidència de **Torrentó**.

El primer acte d'UGPL, S.A. es produïa, quatre dies després de la seua constitució, en la notaria de **Jorge Roura** en firmar-se l'acta de mani-

el tremend cost econòmic i social provocat pels il·luminats d'Anthropos, fins avui ningú no els ha exigut responsabilitats. I, al contrari, revestits d'honorabilitat, venen nous projectes a l'administració.

L'entramat legal de la Fundació Anthropos

La secta, avui, es capitalitza a partir de l'activitat d'Agora S.C.I., que, en molts casos, es cobreix sota el mantell nominal de centres dependents de l'F.A. («Universidad Anthropos», centre «Juan D. García Bacca», centre «Faustino Cordón», centre «Henri Wallon», centre «Federico García Lorca», centre «Juan de Mairena», etc.) que, des de la seua central barcelonina de Via Augusta, 64-66, llancen els seus tentacles arreu de l'Estat espanyol.

Això no obstant, Agora, segons una resolució de la Direcció General de Cooperatives, des del 13 de desembre del 85 té els seus estatuts fora de la legalitat vigent. I també té pendent d'inscripció el canvi de nom que els fa falta per esborrar el seu passat. El nou serà «Proyectos y Materiales, Sociedad Cooperativa Limitada» (Promat, S.C.L.).

Sense entrar a analitzar els estatuts d'Agora i de l'F.A., gaudi que en qualsevol cas pertocaria a Hisenda, no podem deixar d'assenyalar un legalisme francament hàbil.

Agora S.C.I., com a tal, és soci fundador de l'F.A. a la qual va aportar absolutament tot el seu capital (marques, valors, depòsits, fons documental i material, diners líquids, etc.), inclòs el traspàs i la titularitat del seu negoci editorial (Anthropos Editorial del Hombre/Distribuciones Anthropos, que concedeix anualment el premi «Àmbito Literario»), fons i instal·lacions. Un total de 60,1 milions de pessetes fou l'aportació d'Agora a l'F.A. el 17 de desembre del 79, més «l'aportació del benefici anual de la seua activitat» en endavant. Una bona forma de beneficiar-se dels privilegis fiscals que té una Fundació sent cara i creu de la mateixa moneda. I tampoc no seria mal avantatge en el moment en què algun creditor pretengués embargar Agora: es trobaria amb els seus estatus i poca cosa més.

En la línia dels seus somnis delirants van els seus projectes «científics». Amb el suport dels treballs i el nom de **Faustino Cordón**, han pretès, per exemple, controlar en els seus laboratoris del carrer de les Escoles

PEPE RODRIGUEZ

Un text clar i concís.

Pies, 118 de Barcelona la qualitat dels aliments exportables a Rússia. A tal fi, Angel Nogueira va viatjar per aquell país i fou a Moscou on va voler simular un encontre fortuït amb l'aleshores ministre de Sanitat, **Ernest Lluch**, que visitava l'URSS. Fonts del

Ministeri de Sanitat també ens confirmaren la quantitat de projectes presentats per Anthropos —i avalats per **Cordón**— que, de moment, han estat rebutjats. Des de la seua seu madri lenya del carrer de Jorge Juan, 41, els seus membres, carpeta sota el braç, es passen sovint per quasi tots els ministeris.

Més sort han tingut amb un estudi estadístic sobre la qualitat de la llet a l'Estat espanyol. L'han venut a diverses empreses privades i inclús a l'Institut Nacional d'Indústria. Han tocat diners líquids que, probablement, els han compensat en alguna mesura el fracàs de no aconseguir la selecció de personal de l'Hospital de l'Associació d'Assistència Sanitària Col·legial, un centre per al qual els «agoreros» ja tenien previstos lucratiu «assessoraments».

Una bona carrera la de la Fundació Anthropos i més encara si tenim en compte que es va construir sobre el milionari i fraudulent munyiment d'una «vacca» i les idees al·lucinades d'un visionari.

El que sí que és terrible és que intel·lectuals i científics de primera línia militen en les seues files. Costa haver de creure en la tòpica imatge del savi distret, tot i que encara costa més fer-ho en la dels jutges distrets. □

AGORA, ANTHROPOS, AGAPANIA I LOGÓPOLIS

Els noms que tanquen la trama

Advocats, psicòlegs, arquitectes, filòsofs... Tot un seguit d'intel·lectuals i científics preocupats, sobretot, pel benestar material.

Pepe Rodríguez

Després d'analitzar el llistat dels vint-i-set socis fundadors d'Agora, dels trenta-cinc de la Fundació Anthropos, dels onze d'Agapania i dels nou directius de Logópolis, un arriba a la conclusió que tot és més bo si tot queda en família.

Els noms que citarem tot seguit, tots socis fundadors de la Fundació Anthropos (F.A.) —i nou d'ells copant la junta directiva del Patronat— a través dels seus cognoms i càrrecs han estat els artífexs de la trama construïda per aquesta secta econòmic-social.

—**Àngel Nogueira Dobarro**, llicen-

ciat en Filosofia i Lletres, ideòleg i líder màxim de la secta, cervell de la trama. Ha tingut l'habilitat de dirigir-ho tot des de darrere dels seus adeptes-homes de palla i el seu nom o la seua firma apenes apareixen. És soci fundador d'Agora i de l'F.A., però, sobre el paper no hi ocupa cap càrrec de responsabilitat. Figura com a director dels Centres d'Investigació de l'F.A. (càrrec que li permet controlar-ho tot sense contraure cap responsabilitat administrativa). El seu germà, **Teófilo Nogueira**, va ocupar el càrrec de director comercial de Rania.

—**Maria Cinta Martorell Fabregat**, psicòloga, parella d'Angel Nogueira. És vice-presidenta primera de l'F.A., sòcia fundadora d'Agora i Agapania i